

KroniekHans9

30 September 2019

Beste Allemaal,

Veel groeten uit Oosterbeek. Momenteel loop ik met wat pleisters op mijn gezicht, dank zij de dermatoloog die de strijd aanbindt met mijn huidkanker, waar ik een abonnement op schijn te hebben. Hij geeft nu het stokje door aan de plastische chirurg. Ik hoop dat jullie mij na afloop nog zullen herkennen.

Laat ik doorgaan met mijn Keniaanse lessen. Ik was gebleven bij de baby's. Daar opent zich een grote wereld. Want de nieuwe kindertjes horen vanaf hun geboorte bij de Afrikaanse gemeenschap. Bezoekers kondigen zich bij de nieuwe moeder aan met de woorden: "Ik kom voor je zingen". De bezoekers mogen het kindje even vasthouden en er gunstig commentaar op geven. Daarna gaat de moeder het kindje de borst geven. En iedereen is blij, en vindt dat de wereld toch wel goed in elkaar zit. Overdag legt de moeder de baby niet in een bedje, maar draagt het bij zich. Het kindje slaapt door alles heen, en als het zijn oogjes open doet ziet het voor zich een kant en klare borst waar heerlijke melk uit komt. Een van de eerste dingen die het kindje voelt is de ronde moederborst. Er zijn psychologen die denken dat een mens daarom zo graag met een bal speelt; sommigen met een voetbal, anderen met een tennisbal. Traditioneel heeft die borst ook weinig erotische uitstraling; vandaar dat een moeder in het openbaar borstvoeding kan geven. Daar komt wel een beetje verandering in, want Keniaanse moeders zien Europese dames dat niet doen, en ze vragen zich daarom af of ze hen niet moeten navolgen. Jammer. De moeder kan het kindje overal mee naar toenemen. Ik herinner me hoe onze Mary in een restaurant haar baby als een servet over haar schoot had gelegd. De kindertjes huilen dan ook niet in het openbaar, want ze mogen er bij zijn, en als ze een kijke geven krijgen ze de borst. Ik herinner me een Nederlandse moeder in Kisumu die een Keniaans dienstmeisje had; telkens wanneer de Nederlandse baby begon te huilen kwam het dienstertje bij haar en zei verwijtend: "Mevrouw, uw kindje huilt." En moeder voelde zich schuldig. Daar kwam nog bij dat wanneer het meisje de baby oppakte, het kindje meteen stil werd, terwijl het in de armen van de moeder maar door bleef krijsen. Alsof het meisje ergens een knopje wist te zitten. Tja. Wanneer ze wakker waren keken de kleine kindertjes meestal met nieuwsgierige blik vanaf hun moeders armen naar alles en iedereen om hen heen. Daarmee hadden ze dan toch wel een voorsprong op veel Nederlandse baby's.

Hopelijk denken velen van jullie aan onze komende Pandipieri vriendendag op zondag 13 oktober. Locatie: Filmhuis Oosterbeek, Weverstraat 85 Oosterbeek. Tijd : van 12.00 tot 16.30. Aanmelding pandivrienden@gmail.com (i.v.m. de catering vermelden of je gebruik maakt van de Afrikaanse lunch).

Tot slot veel groeten nogmaals, en tot ziens op zondag.

Hans Burgman